

D ů v o d y:

Jest sice pravda, že podle spisu byl dovolací rekurent uvědoměn o dražebním roku teprve 2. června 1934, než čtrnáctidenní lhůta § 5 zákona č. 33/1934 sb. z. a n. se nečítá ode dne doručení dražební vyhlášky, jak se nesprávně dovolací rekurent domnívá, nýbrž stanoví-li se v § 5 cit. zák., že návrh na odklad má býti učiněn nejpozději čtrnáct dnů před nařízeným prodejem (dražbou), čítá se čtrnáct dnů zpět před nařízeným prodejem, takže počíná běžeti, jakmile dlužník se dozvěděl o povoleném prodeji, po případě dnem výkonu zabavení. Učinil-li v projednávaném případě dlužník návrh na odklad exekuce až den před dražbou, ač o povolení prodeje a výkonu zabavení byl uvědoměn již 17. května 1934, byl jeho návrh právem zamítnut jako opožděný (§ 7 písm. c) cit. zák.).

Čís. 13925.

O nároku dítěte proti otcovské bábě na placení výživného jest příslušný rozhodovati opatrovnický soud, i když otcovská bába má řádné bydliště v obvodu jiného soudu.

(Rozh. ze dne 8. listopadu 1934, R I 1342/34.)

Otcovská bába dítěte bydlela ve Falknově nad Ohří, opatrovnickým soudem byl okresní soud v Ústí nad Labem. Mateřská opatrovnice dítěte navrhla na okresním soudě ve Falknově nad Ohří, by otcovské bábě dítěte bylo uloženo platiti dítěti výživné, kterémužto návrhu soud první stolice vyhověl. Rekursní soud k rekursu otcovské báby dítěte zrušil napadené usnesení a odkázal věc k okresnímu soudu v Ústí nad Labem, jakožto soudu opatrovnickému, maje za to, že podle § 109 j. n. jest opatrovnický soud příslušný rozhodnouti o návrhu mateřské opatrovnice dítěte, že proto jest napadené usnesení zmatečné, pročez je bylo zrušiti a věc odkázati podle § 44 j. n. na opatrovnický soud.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl rekursu mateřské opatrovnice dítěte.

D ů v o d y:

§ 41 odst. (2) zákona č. 100/1931 sb. z. a n., v němž jsou důvody zmatečnosti uvedeny přesným výpočtem, neuvádí přestoupení předpisů o soudní příslušnosti jako důvod zmatečnosti. Neprávem proto rekursní soud považoval usnesení prvního soudu za zmatečné. Avšak stěžovatelka v tomto směru nečiní mu výtky nezákonnosti, nýbrž uplatňuje tento rekursní důvod (§ 42 zák. č. 100/31 sb. z. a n.) jen v tom směru, že názor rekursního soudu o místní nepřislušnosti prvního soudu není správný. Než tu nemá pravdu. Při svém rozhodnutí může soud přihlížeti jen k ustanovením zákona a nikoliv k názoru v poznámce při vzorci č. 215 ve sbírce vzorců nebo vyslovenému soudu v jiných případech. Podle § 109 j. n. v doslovu čl. IV. cís. nař. č. 118/1914 ř. zák. náleží okresnímu soudu místně příslušnému obstarávati všechny práce, které náležejí k činnosti soudu poručenského neb opatrovnického. Tato dosavadní pří-

slušnost byla zachována i v § 2 (2) zákona čis. 100/1931 sb. z. a n. Byla-li věc u určitého soudu řádně zahájena, trvá, pokud soudní chráněnství nebylo ukončeno (§ 29 j. n.). Není pochybnosti, že jest ukonem opatrovnického soudu rozhodnutí o povinnosti k výživě nezletilců, jsoucích podle § 21 obč. zák. pod zvláštní ochranou zákona, jež plyne z rodinného svazku a jest založena v právu rodinném (§ 141, 143 obč. zák.). Každé poručenství neb opatrovnictví má tvořiti jediný celek a nemá býti rozčleňováno na jednotlivá poručenská neb opatrovnická soudní opatření, prováděná u různých soudů. Vedlo by to k důsledku, že by v témže poručenství neb opatrovnictví bylo několik spisů u různých soudů, čímž by trpěl i přehled učiněných opatření, i souvislost dalších úkonů s úkony předcházejícími. Ježto podle zjištění rekursního soudu stěžovatelkou nenapadeného vede se opatrovnictví nad nezletilým dítětem u okresního soudu v Ústí nad Labem, kde bylo určováno výživně proti manželskému otci, právem rekursní soud uznal tento okresní soud za příslušný k rozhodnutí i o nynějším návrhu, ježto okolnost, že otcovská bába má řádné bydliště v obvodu prvního soudu, je pro příslušnost opatrovnického soudu bez významu.

Čís. 13926.

Nebyla-li pachtovní smlouva majitele biografické licence s tím, kdo provozoval biograf na vlastní účet, schválena správními úřady, jest majitel licence zavázán ze smluv, jež uzavřel jeho úředně ohlášený zástupce pro biograf.

(Rozh. ze dne 8. listopadu 1934, Rv I 1260/32.)

Žalující firma domáhala se na majitelce biografické licence kina Louvre zaplacení za zapůjčené filmy. Oba nižší soudy uznaly podle žaloby, o d v o l a c í s o u d z t ě c h t o d ů v o d ů: První soud zjistil, že se objednávky filmů, za jichž zapůjčení se žalující strana domáhá zaplacení částek již dospělých, staly v době, kdy byl provoz biografu žalovanou pronajat Bedřichu T-ovi, ale také správně uznal smlouvu mezi žalovanou stranou a T-em za nicotnou, poněvadž se přičíí zákazu § 9 nař. ze dne 18. září 1912 čis. 191 ř. zák. Nicotné ujednání nemůže vyvolati nijaké účinky a zejména pro souzený případ jest posuzovati věc tak, že provoz bia, třebaže se fakticky dál v režii a na účet T-ův, právně platí za provoz strany žalované. Názor žalované strany, že smlouva není nicotná, ježto v nařízení čis. 191/1912 není to výslovně uvedeno, a že tomu nasvědčuje i předpis § 26 téhož nařízení, z něhož je patrné, že zákaz propachtování směřuje jen proti majiteli licence z důvodů policejné administrativních, nelze uznati za správný. Z doslovu předpisu § 9 vyplývá, že propachtování licence je zakázáno, tedy smlouva pachtovní o provozu jinou osobou, než majitelem licence neb úředně schváleným zástupcem licenciáta. Nejde o zákaz týkající se jen majitele licence, nýbrž o zákaz, jenž neuznává smlouvu zákazu se přičíící za existující. Ježto T., třebaže měl smlouvu o provozu biografu na svůj účet, nebyl oprávněn k provozu a výkon licence se dále uskutečňoval, šlo o výkon, při němž za podnikatele platí majitel licence a ujednání s T-em nejeví na venek účinky. K tomu přistupuje, že žalovaná svého úředně schvále-